

Florida Line Calls #1 Tennis in Amerika - Heel iets anders dan in Nederland

Hier in de Verenigde Staten wordt mij regelmatig gevraagd wat het verschil is tussen tennis in Nederland en tennis in Amerika. Bij de beantwoording van deze vraag moeten we in het oog houden dat Amerika natuurlijk ietsje groter is dan Nederland en dat er ongeveer 285 miljoen mensen meer wonen! Met die constatering is het zeer waarschijnlijk dat er niet één verschil, maar meerdere zullen zijn. **Door: Hans Römer**

Let's take a closer look. Hoewel Nederland langzaam maar zeker afscheid neemt van de traditionele gravelbanen, is het nog wel steeds een 'gravel-landje'. Lekker glijden, slicen, lange rally's spelen en met oranje sokken na afloop een biertje drinken: is een ervaring die veel Amerikanen niet kennen. Hier wordt vooral gespeeld op hardcourt, wat onder meer een budgettaire reden heeft. Hardcourtbanen zijn goedkoop en snel aan te leggen, en voor onderhoud is geen groundsman nodig. (Voor in de koudere staten is het onderhoud van clay- of Har Tru-banen intensief en duurzaam, en het seizoen is kort.) Na een regenbuitje steekt iedere speler graag even de handen uit de mouwen om de banen droog te rollen met een zogeheten squeegee. Na een kwartiertje arbeid kan er meestal wel weer worden gespeeld. En veel spelen is precies wat André Agassi, Andy Roddick, Pete Sampras en de zusjes Williams deden tijdens hun jeugd jaren op deze harde ondergrond. Het begrip 'geduld' kwam niet in hun tennishoordenboek voor. De speelstijl werd gekenmerkt door 'Wham-Bang-Thank-You-Ma'am'-tennis dat weinig te maken heeft met klassieke, lange slagenwisselingen. Nee, een Amerikaanse ATP-speler als winnaar op Roland Garros zit er voorlopig nog niet in.

Competitie

In het spelen voor een college of university hadden bovengenoemde spelers geen trek. Leuk prijzengeld op de ATP- en WTA-tour kende een grotere aantrekkingskracht. Dat je überhaupt voor een school kunt spelen, is natuurlijk een fantastische ervaring. Wie een leuk balletje slaat, is ongeveer acht jaar verzekerd van teamtennis en verdedigt daarmee de kleuren en tradities van zijn school. Vaak krijg je een zelfgekozen opleiding er nog gratis bij in de vorm van een studiebeurs (scholarship). Nederlandse tennissers als Paul Haarhuis en Manon Bollegraf hebben hiervan dankbaar gebruikgemaakt en hebben hun college-ervaring positief ingezet om de grote stap naar de pros te maken. Echter, hetzelfde fenomeen heeft ook een keerzijde. Waar je in Nederland prestatief lekker doortennist op je club tot je 35ste, val je in Amerika na je studie in een gat – op een enkeling na, die het professionele avontuur opzoekt.

College tennis wordt georganiseerd door de NCAA (National Collegiate Athletic Association) en is opgesplitst in Division I, II en III. Er worden zes enkel- en drie dubbelwedstrijden gespeeld, dus een mogelijke uitslag is 5-4 of 2-7. De meeste competities (Conferences) vinden plaats in het voorjaar. Een team bestaat uit 10 tot 12 Varsity-spelers en voor menig team is het behalen van de NCAA Championship minstens zo belangrijk als prijzen bij andere sporten, vooral als de school geen Footballteam kent. Het binnenslepen van titels maakt ook het aantrekken (recruiting) van spelers wat gemakkelijker. Zie [ncaa.org](#) voor meer informatie.

Tennisles

De KNLTB doet fantastisch werk in Nederland, vooral de diverse opleidingen voor tennissleraren staat internationaal hoog aangeschreven. Onder toezien oog van Frank van Fraaijenhoven (Hoofd Opleidingen KNLTB) kun je in Nederland met gerust hart een lesje nemen, want je weet dat ieder gecertificeerde trainer een gedegen opleiding heeft gevolgd. In Amerika heeft het meer iets weg van de Wild Wild West. De USTA (United States Tennis Association), USPTA (United States

Professional Tennis Association) en de PTR (Professional Tennis Registry) werken hard om zoveel mogelijk trainers te diplomeren, maar het is nog geen vereiste. Na wat thuisstudie en een workshop mag je al je test doen. Doorsta je deze test, dan is het natuurlijk nog maar de vraag of je echt een goed gekwalificeerde trainer bent. Met andere woorden: wie lekker staat te tennissen, een ballenmandje koopt, een snel trainingspak aantrekt en een visitekaartje laat maken, is hier zomaar tennistrainer. De plaatselijke tennismarkt zal uiteindelijk bepalen wat de beste tarieven zijn en wat je maandelijks gaat verdienen. Een privéles kost in Californië of Florida tussen de 75 en 125 dollar per uur, waar een trainer in South Dakota vermoedelijk 30 tot 65 dollar in rekening kan brengen. Deze observaties schetsen een beeld van een aantal essentiële tennisverschillen tussen beide landen. Maar er is meer.

Openbare banen

Door de grote afstanden reizen Amerikanen regelmatig per vliegtuig van oost naar west en van noord naar zuid. Elke keer als ik zelf een binnenlandse vlucht maak, verbaas ik mij hoeveel tennisbanen ik vanuit de lucht door mijn kleine ronde vliegtuigraampje zie. Zeker in Californië en Florida beschikken de universiteiten en highschools over minimaal acht tennisbanen. Maar ook de zogenaamde rec-departments van middelgrote tot grote steden hebben indrukwekkende faciliteiten. Deze recreatie gebieden worden vaak volledig gesubsidieerd door de plaatselijke gemeente, al worden soms een autodealer of juwelierszaak bereid gevonden de windschermen te sponsoren.

Veel steden hebben een rubriek op hun website, getiteld Parks & Recreation. Al naar gelang de grootte van het budget, vind je daar allerlei activiteiten voor jong en oud. Lessen, clinics en toernooitjes worden georganiseerd tegen een laag tarief. Daarbuiten kun je er altijd vrijspelen. Gratis! Dat maakt tennis zeer toegankelijk, want iedereen kan zonder lidmaatschap een balletje slaan. De USTA tracht zoveel mogelijk een band te creëren met die miljoenen tennissers, maar omdat ze niet officieel lid zijn, is het moeilijk in te schatten hoeveel en hoe vaak Amerikanen nu daadwerkelijk tennissen. Ik heb mogen proeven hoe het is om op traditionele countryclubs te spelen, waar witte kleding nog steeds vereist is, in tegenstelling tot openbare banen in Brooklyn, waar ik naast gangbangers stond te tennissen. Dat contrast, mogelijk gemaakt door het openbare banensysteem, maakt tennis in Amerika zo leuk.

En dat is, denk ik, het allergrootste verschil tussen de tennisbeleving in Amerika en die in Nederland. ●

Hans Römer (49), trouw VNT lid, heeft na het behalen van zijn CIOS diploma in 1982 het een en ander van de tenniswereld ervaren. Met een KNLTB C-licentie, PTR 5a Professional gradering en een onlangs erkende USPTA Master Professional promotie heeft hij lesgegeven en gecoacht in o.a. Amsterdam, Arnhem, New York, Californië en Maine. Sinds kort is hij werkzaam als Director of Tennis Operations van de prestigieuze BallenIsles Country Club in Florida, alwaar hij een staf van 15 werknemers en 22 tennisbanen overziet. Hij is lid van de USTWA (United States Tennis Writers Association).